

Original: engleski

ME\UNARODNI SUD ZA KRIVI^NO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TE[KR[ENJA ME\UNARODNOG PRAVA
PO^INJENA NA TERITORIJI BIV[E JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: Selimović

Ime: Sadik Ime oca: Bajro

Pol: mu{ki

Datum ro|enja: 4. novembra 1962.

Mjesto ro|enja: Zalusje, Bratunac

Nacionalnost: Musliman Vjeroispovijest: muslimanska

Jezik koji govori: bosanski

Jezici kori{teni u toku razgovora: bosanski i engleski

Trenutno zanimanje: ma{inski tehničar Prethodno: isto

Datum razgovora: 10. novembra 2001.

Razgovor vodili: Kazimierz Piekos Prevodilac: Muhamedović Samir

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Sadik Selimović, Kazimierz Piekos, Samir Muhamedović, Dean Manning

Potpis: /potpisano/

IZJAVA SVJEDOKA

Ovdje sam kako bih dao izjavu Međunarodnom krivičnom sudu za bivšu Jugoslaviju. Izjavu dajem dobrovoljno. Niko mi nije prijetio niti me prisiljavao da išta izjavim niti mi je iko nudio ikakva obećanja. Jasno mi je da, ukoliko pojedinci protiv kojih bih mogao dati dokaze budu optuženi za ratne zločine, moje ime može postati poznato javnosti. Jasno mi je da će, ukoliko budem svjedočio u Hagu, u Nizozemskoj, Sud obezbijediti neophodne mjere sigurnosti. Jasno }u dati na znanje kad govorim o stvarima koje sam vidio ili iskusio i kad govorim o stvarima za koje sam čuo od nekog drugog.

Već sam odgovarao na pitanja MKSJ-a u novembru 2000. godine. U odnosu na izjavu koju sam u ono vrijeme dao, mogu dati dalje dodatne pojedinosti.

Na kraju mog boravka u bolnici u Bratuncu, čini mi se da je to bilo u četvrtak, 20. jula 1995. godine – nisam sasvim siguran u datum, ali sam savršeno siguran da je to bilo jedan dan prije nego što su me prebacili iz Bratunca i doveli u zatvor u Batkovićima – bio sam svjedok razdvajanja ranjenika iz bolnice u Bratuncu.

U bolnici u Bratuncu bio sam u odjeljenju u kom je prije rata bilo računovodstvo. To je bila zgrada povezana s bolnicom, na nižem terenu nego bolnica. Imala je vlastiti ulaz i možda je bila povezana sa glavnom bolničkom zgradom. Nacrtao sam tri crteža koji pokazuju položaj bolnice u Bratuncu, položaj zgrade u kojoj sam se ja nalazio i plan bolničke sobe u bolničkom odjeljenju u kom sam bio. Te priloge obilježio sam brojevima 1, 2 i 3 i svaki potpisao i naveo datum. Sve je to priloženo izjavi. Na trećem grafičkom prikazu uključio sam imena ljudi koji su sa mnom bili u bolničkoj sobi ili u drugim sobama koje sam mogao vidjeti. Ti ljudi bili su: Burić Nesib, Sadik Selimović, Idriz iz Cerske, Tabaković Hamdija, Juso zvani Poručnik, Čkalja iz Dobraka, Gračanlić Demo/kao u originalu/, Mehmedović Alma i njena majka Zumbra/kao u originalu/, Esed, imam iz Pirića i Kiko iz Sasa.

Sa nama ranjenicima sve vrijeme je bio jedan liječnik iz Holandskog bataljona. Oko 11:00 ujutro Srbin Jokić – policajac iz Bratunca – došao je u sobu u kojoj sam se nalazio i odveo Osmana Halilovića iz Tegara, jer je Osman bio optužen da je počinio ubistvo ili ubistva. Sa Jokićem je bio još jedan policajac. Obojica, i Jokić i taj drugi, bili su civilni policajci. Otprilike pola sata nakon što su odveli Halilovića, stigli su predstavnici Međunarodnog komiteta Crvenog krsta. Oni su došli u našu sobu i dali nam po komad papira. Ustvari, radilo se o formularima koje je trebalo ispuniti, odnosno naša imena, datume rođenja i tako dalje. Kazali su nam da se ne radi o registraciji kod MKCK-a, već da bi mogli da putujemo, nekoj vrsta propusnice. Niko od ljudi iz MKCK-a nije mi bio poznat. Bilo je desetak ljudi iz MKCK-a, a otprilike polovina njih bile su žene. Siguran sam da je među tih deset ljudi bio i predstavnik srpskog Crvenog krsta. To su bile jedine osobe prisutne u sobi, izuzev ranjenika. Kazali su nam da će ići u Potočare da pokupe ranjenike koji su se još uvijek nalazili u Potočarima, u bazi Ujedinjenih nacija. Nisu spomenuli broj ranjenika koje će pokupiti. Isto tako su rekli da će kasnije doći po nas. Ispunili smo formulare, koji su ostali kod nas. Ljudi iz MKCK-a su otišli i vratili se u 14:30 sati istog poslijepodneva. U međuvremenu, nakon što su ljudi iz MKCK-a otišli,

osoblje srpske nacionalnosti, bolničarke i liječnici, posjetili su našu sobu i prenijeli nam dobre vijesti, naime da ćemo biti prebačeni u Tuzlu.

Deset ili dvadeset minuta prije nego što su ljudi iz MKCK-a ponovo došli, u našu sobu je ušao Momir Nikolić. Vidio sam kako je obi{ao i druge sobe sa ranjenicima. U njegovoj pratnji bio je Milomir – bivši načelnik policije u Bratuncu, a sa njima je bila jedna bolničarka. Ne znam kako joj je ime, ali ona je bila žena direktora Doma zdravlja u Bratuncu, Nikole Ždrakanovića.

Išli su od jednog ranjenika do drugog, a bolničarka je objašnjavala prirodu svake povrede. Milomir je držao spisak ranjenika koji su se nalazili u bolnici u Bratuncu. Nakon što bi Momir Nikolić ispitivao svakog ranjenika minutu-dvije i onda odlučio šta da se radi sa tom osobom, Milomir je na spisak upisivao rezultat onoga što bi Momir odlučio. Došli su do mene. Ne znam šta je Nikolić govorio drugima, ali sam čuo šta je rekao onima pored mene i meni. Prepoznao me je i rekao: “Otkud ti ovdje?” ili nešto slično. Upitao me je: “Otkud ti ovdje, komšija?” Obratio sam mu se kao profesoru, budući da mi je nekad bio profesor: “Profesore, zbog okolnosti.” On me je pitao jesam li bio vojnik, a ja sam odgovorio da sam bio neko vrijeme, jer sam morao da preživim, bio sam vojnik dok mi je bilo potrebno da preživim. Onda se on okrenuo Milomiru i rekao: “Ovaj ostaje.” Onda sam ga ja još jednom zamolio: “Profesore, molim vas da me pustite da idem u Tuzlu.” Gotovo sam zaplakao.

On je rekao: “Zar bih ja bio dobar komšija da kad te ne bih potpuno izliječio i poslao te natrag u Tuzlu, pa da opet proganjaš Srbe po Majevici?” Onda je produžio da ispituje Burića, koji je bio pored mene. Isto tako je Burića dugo ispitivao, jer je on bio iz Osmaća. To su smatrali muslimanskim uporištem, koje je dalo dosta muslimanskih boraca. Pitao ga je kakav položaj je imao u vojsci i da li je sudjelovao u ovoj ili onoj akciji. Taj Burić je bio vaspitni radnik u Srebrenici. Pretpostavljam da je Burića pustio da ide u Tuzlu zbog činjenice da je bio teško ranjen.

U to vrijeme stigli su predstavnici MKCK u pratnji holandskih liječnika i doktora Vujića iz Bratunca. Budući da sam nekad malo učio njemački, slušao sam kako taj liječnik govori njemački. U ono vrijeme nisam sve najbolje shvatio, ali sam razumio da moli Nikolića da dozvoli ostalim ranjenicima da idu u Tuzlu. Taj razgovor vodio se između holandskog liječnika i doktora Vujića i Nikolića. Doktor Vujić je podržavao ideju da svi ranjeni budu prebačeni u Tuzlu. Nikolić je doslovno odgovorio: “Ja sam ovdje nadležan. Ukoliko želite, možete povesti ove koje sam odabrao. Ako nećete, možete ih ostaviti ovdje. Ja znam šta ću sa njima.” To je bilo upućeno MKCK-u, posebno jednoj starijoj gospođi sijede kose. U međuvremenu su ostali iz Crvenog krsta pokupili formulare koje smo mi popunili. Onda su ukrcali ranjenike u vozila. One koji nisu mogli da hodaju ukrcali su zajedno s nosilima.

Budući da sam bio očajan, prišao sam jednom mještatinu koji mi je rekao kako je vozač za MKCK i da je iz Trebinja, ali mi ne može pomoći. Zatim nisam znao da li ima još ljudi koji su ostali u Potočarima ili sa mnom u bolnici. Kada su bili skoro pri kraju sa ukrcavanjem, u sobi nije ostao više niko osim mene, a onda je doktor Vujić dotrčao u

moju sobu i rekao mi da je ostalo jedno prazno sjedište, možda me mogu smjestiti u konvoj. Tako sam u tom trenutku izašao na vrata bolnice s njim, i onda sam mogao sagledati situaciju. Ondje je bio jedan kamion i mnogo džipova, možda više od 10, i otprilike 40 ljudi, a među njima sam opazio i neke vojnike Ujedinjenih nacija. U to vrijeme previše sam se plašio da bih imao vremena da brinem o suvišnim detaljima. Stajao sam na vratima, a doktor Vujić je otišao do Crvenog krsta i oni su pitali Nikolića da li bih ja mogao ići, ali ništa nije vrijedilo.

Budući da sam bio očajan, ušao sam unutra, ali nisam otišao u svoju sobu već u jednu drugu i vidio sam Gračanlića Džemu kako plače na svom krevetu. Pola sata nakon što je Crveni krst otišao sa ranjenicima, Holandski bataljon je došao sa još ranjenika. Dovezli su sedam ranjenika koji su prije toga bili u Potočarima, u bazi Ujedinjenih nacija. Imena nekih od tih ljudi su: Hasanović Aziz, Vilić Sadik, Jusić Kasim, Smajlović Idriz i Hajrudin Alić. Nakon što su ti novi stigli, čuvali su nas novi ljudi. Prije nas je čuvala jedna skupina za koju pretpostavljam da su bili ratni invalidi, a kada su stigli novi ranjenici, čuvala nas je vojna policija iz Bratunačke brigade. Nosili su bijele oprta~e, a prvi stražar koga sam vidio bio je Zarić Rade, koji je bio fudbaler i nekada sam sa njim igrao nogomet. On je bio iz Bratunca.

Onda sam od tih ranjenika iz Potočara saznao da je Momir Nikolić i među njima u Potočarima napravio selekciju. Njih sedmorica su mi rekli da su ih odvojili, ukrcali u kamion UNPROFOR-a, a zatim prevezli u Bratunac. Nisu znali šta se dogodilo sa drugima koji su ostali. Spomenuli su imena nekolicine koji su ostali u Potočarima, uključujući i Bajru Salihovića, rođenog 1962, koji je bio regrutovan zajedno sa mnom. On je bio iz mjesta zvanog Biljača, a otac mu je Šaćir. Bio je ranjen u ruku i lice, ali se mogao kretati. Zatim Semir Hrustić, koji je bio iz sela Šljivovice, opština Srebrenica, rođen možda 1972. ili 1973. godine, a ime njegovog oca je, čini mi se, Jakub. Hamdija Hasanović, koji je bio iz sela Žanjeva u opštini Bratunac, rođen 1969. ili 1970. godine – ne znam mu ime oca. Izam Osmanović, koji je bio iz Zapolja, rođen možda 1970. ili 1972. godine. Sva četvorica mogla su se kretati iako su bili ranjeni.

U izjavi koju sam dao MKSJ-u u novembru 2000. godine rekao sam da su ta četvorica odvezeni za Tuzlu, ali su nestali na putu. Ono što mi je poznato jeste da su ta četvorica ostali u Potočarima kad sam ja odveden odande. Rečeno mi je da su oni ostali ondje kada su ostala sedmorica ranjenika iz Potočara dovedeni u bolnicu u Bratuncu. Mogu potvrditi da su njih četvorica ranjeni u istoj prilici kad i ja, zajedno sa još nekim osobama, i sve su nas odvezli u srebreničku bolnicu. Odande nas je UNPROFOR 11. jula prevezao u Potočare. Posljednji put sam ih vidio u Potočarima 12. jula 1995. godine.

Te noći, nakon razdvajanja i dolaska ranjenika iz Potočara, u našu sobu je došao komandant Bratunačke brigade – barem se on tako predstavio. Čini mi se da je rekao da se zove Ognjenović. Kazao nam je da na njega vrše veliki pritisak, da mjesno stanovništvo hoće da nas pobije, ali će on učiniti sve što je u njegovoj moći kako bi obezbijedio da preživimo noć. To je bila naporna noć, ali su oni pojačali straže i ništa se nije dogodilo. Tako su sljedećeg dana počeli da nas ukrcavaju za odlazak. Tu su bili i sedmorica ranjenika iz Potočara i nas dvojica. Vidio sam isto tako da ima i drugih

ranjenika u drugim dijelovima bolnice. Sve u svemu, bilo nas je dvadeset dvojica. Ti ljudi su mi kasnije takođe rekli da je i njih Momir Nikolić odvojio od ostalih ranjenika.

Prevezio nas je jedan teški kamion, kamion za prevoz robe. Znam da se vozač kamiona zvao Marinko. Bio je iz Bratunca i nekada je radio kao vozač u transportnom preduzeću "Vihor". Prevezli su nas na mjesto za koje sam kasnije ustanovio da su Batkovići, neasfaltiranom cestom koja vodi duž rijeke Drine.

Bilo je to dugo putovanje. Stigli smo oko 10 sati naveče. Stražari u kamionu objasnili su nam da se guma probušila na kamionu, pa nam je zato bilo potrebno toliko vremena. Vozač kamiona prepoznao je jednog od ranjenika, Sadika Vilića, koji je bio oženjen jednom Srpkinjom iz samih Batkovića. Vozač mu je rekao da će javiti njegovoj ženi i rečeno mi je da je to učinio.

Momir Nikolić je bio moj nastavnik 1979. godine. Predavao je Odbranu i zaštitu u Bratuncu i dobro sam ga poznavao. Budući da je JNA imala rezervni sastav, on je bio komandir odjeljenja za sabotažu i izviđanje, a ja sam bio pripadnik te jedinice 1987. i 1988. godine. Mislim da je tri godine prije početka rata počeo da radi u opštinskom štabu Teritorijalne odbrane smještenom u Bratuncu. Otac mu se zove Vaso. Momir je živio u mjestu zvanom Repovac, koje se nalazi na ulazu u Bratunac kad se ide prema Konjević-Polju.

/potpisano/

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 10. 11. 2001.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Samir Muhamedović, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovan i ovlašten od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Sadik Selimović mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno preveo s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Sadika Selimovića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Sadik Selimović je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih preveo, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 10. 11. 2001.
Potpis: /potpisano/